

Nuotyčiai prasideda!

Akmenynės mokykla

Visiškai normali mokykla su direktoriumi, ūkvedžiu ir dideliu sodu. Visiškai normali? Beveik... Jei tik joje neglūdėtų paslaptis...

Panelė Marija Kornfyld

Akmenynės mokyklos mokytoja. Kartais truputį griežtoka, bet mokiniams linki tik gero. Ir puikiai nutuokia, kuriam iš jų reikia pagalbos...

Ponas Mortimeris Morisonas

Magiškosios gyvūnų krautuvėlės savininkas. Ten jis laiko kalbančius magiškus gyvūnus. Kiekvienas iš jų laukia tobulai jam tinkančio žmogaus...

Pats ponas Morisonas irgi turi savo gyvūną – ižūliąją **šarką Pataršką**.

Pono Morisono omnibusas

Su juo ponas Morisonas važinėja po visą pasaulį ieškodamas magiškų gyvūnų.

Leonardas, burundukas

Vienas iš daugelio kalbančių gyvūnų, gyvenančių Magiškojoje gyvūnų krautuvėlėje. Visi jie tetrokšta turėti geriausią draugą...

Laimės kūdikiai!

Ida ir Benis pirmieji gavo magiškus gyvūnus:

Ida ir lapinas Rabatas

Sunku pasakyti, kuris iš jų gudresnis. Žinoma, Ida mano, kad ji, nes ji visuomet viską žino geriau...

Benis ir vėzlė Henrieta

Noriai visur dalyvaujanti vėzlė Henrieta mėgsta naktinius nuotykius. O Benis? Vėzlė jį pasiima kartu!

Ir šis šešetas yra geriausi draugai per amžius:

Džo ir pingvinas Juris

Džo patinka visoms mergaitėms. Rytais ilgokai užtrunka vonios kambaryje. Dar ilgiau mokyklos tvenkinyje užtrunka tik Juris...

Šokoladukas ir krūmyninis paršelis Peperonė

yra tarsi vieno kūno ir vieno kraujo. Ypač sutaria šokolado klausimais...

Ana Lėna ir chameleonas Kasparas

Turėdama šalia savęs Kasparą drovioji Ana Lėna išmoko keistis...

Daug gyvūnų, daug vaikų... Kam gi teks kitas magiškas gyvūnas?

Gal pliuskei Elenai?

Maksui, Profesorui?

Nevykėliui Edžiui?

O gal netgi atžagareivai Silui?

Turinys

1 skyrius. Kelkis, Edi!	15
2 skyrius. „Morisonas jūsų paslaugoms!“	26
3 skyrius. Šv. Jono aikštėje sustoja sunkvežimis	44
4 skyrius. Eugenija	50
5 skyrius. Edis su Eugenija mokykloje	58

6 skyrius. Uždraustos durys	67
7 skyrius. Rūpesčiai dėl omnibuso	76
8 skyrius. Kas išvien su Ida?	82
9 skyrius. Žinutė laimės pyragaityje	92
10 skyrius. Bendrakeleiviai ne savo noru	101
11 skyrius. Karajanas	108
12 skyrius. Ida renka parašus	119
13 skyrius. Aukštyn į bokštelio kambarį!	126
14 skyrius. Pasakininkė	134
15 skyrius. Paslaptingas labirintas	146
16 skyrius. Elenai nesimiega	159
17 skyrius. Didysis Eugenijos pasirodymas	171
18 skyrius. Pas Olgą Rachmaninovą	180
19 skyrius. Stebinamas atradimas	190
Paskutinis skyrius.	
Ir dar vienas stebinamas atradimas	197

Ak, kalnai, kalnai! Vyriškis ilgu pilku
apsiaustu pasivėdavo plačiakrašte
skrybėlė ir giliai atsiduso.

– Reikėtų dažniau iškelti
kalnus, – sumurmėjo jis.

Žygiavo tris valandas. Pasiekė
viršūnę, kalnų trobelėje sušveitė didžiausią
porciją austriškų imperatoriškųjų blynelių, pamirkė
kojas skaidriame upokšnyje ir pasišnekučia su
keliomis karvėmis. Taip, tikrai – su karvėmis!

Kiekvienai iš jų pažvelgė giliai į akis.

– Ar supranti mano kalbą? Norėtum vykti kartu?

Bet karvės tik spoksojo į Mortimerį ir toliau
gromuliavo žolės kuokštus. Na ką gi, ne – tai ne! Jis vis
tiek dar šiandien suras magišką gyvūną, Mortimeris
Morisonas tai jaučia kiekviena savo kūno dalele...

Sutemo. Ponas Morisonas sugrįžo į automobilių
stovėjimo aikštelę ir pasuko prie savo seno omnibuso.
Vaitodamas klestelėjo į išduotą sėdynę ir pasuko
raktelį. Laimė, variklis iškart užsivedė! Vyriškis su
palengvėjimu atsiduso. Pastaruoju metu automobilis
per dažnai palieka jį bėdoje.

Mortimeris vairavo serpantinais žemyn ir
įsitempęs žvalgėsi tamsoje.

Senos bažnyčios bokštas. Gal ten lizdas suka
ereliai? Nemenkas miško plotas. Gal ten veisiasi

šernai? Žirgų aptvaras. Galbūt kuris nors ponis
supranta jo kalbą? Magiškų gyvūnų kalbą?

Mortimeris sustojo prie pilies griuvėsių. Akies
kraštelio pastebejo kažką judant. Trūkčiojantys juodi
šėšėliai, plasnojantys tamsoje. Šikšnosparniai.

Mortimeris caktelėjo liežuviu.

– Čia jau kažkas bus, – tarė jis tyliai ir išlipo iš
automobilio.

Ir tikrai! Vienas šikšnosparnis išdrįso pasukti prie
jo. Ir ponas Morisonas jį puikiausiai suprato.

Šikšnosparnis suokė kažin kokią dainelę.

– Labą vakarėlį, labą naktužėlę, mielas bernužėli!

– Labą vakarą! – draugiškai atsakė šikšnosparniui
ponas Morisonas.

Šikšnosparnis ore apsuko plačią kilpą.

– Tu mane supranti? Supranti, ką aš kalbu? O, kaip
ilgokėliai aš laukiau, kad kas nors suprastų mano
kalbą! Pagaliau, pagaliau, šaunumėlis!

Narsus padarėlis stačia galva nėrė žemyn, prieš
atsitrenkdamas į žemę sukletėjo, vėl šovė aukštyrą ir
pasikabino žemyn galva ant pono Morisono skrybėlės
krašto.

– Ei ei, štai ir ašai! – Kabėdamas žemyn galva
šikšnosparnis žvelgė ponui
Morisonui į akis.

Mortimeris nusijuokė.

– Tokį linksmą sutvėrimą mielai priimčiau į savo Magiškąją gyvūnų krautuvėlę! Norėtum vykti su manim?

– Nagi aiškutėliai! – cyptelėjo šikšnosparnis.
Kelionė namo omnibusu pralėkė kaip akimirka.

Eugenija, toks buvo šikšnosparnio, tai yra šikšnosparnės, vardas, papasakojo apie savo gyvenimą senoje pilyje, o ponas Morisonas kalbėjo apie Magiškąją gyvūnų krautuvėlę.

Netoli Rozenheimo automobilio žibintai sumirgėjo.

– Oi, tik ne tai, – susirūpino ponas Mortimeris.

Variklis trūktelėjo, šviesos prigeso, galiausiai išvis dingo. Mortimeris Morisonas kelis kartus mėgino pasukti užvedimo raktelį. Viskas veltui. Jie sėdėjo tamsoje.

– Tik ne tai, – vėl suvaitytojo Mortimeris.

– Kas nutikutėlio? – paklausė Eugenija. Ji susijaudinusi plasnojo ant keleivio sėdynės. – Tu sustojai? Ir kas dabartėlio?

Magiškosios gyvūnų krautuvėlės šeimininkas susinervinęs užsimerkė.

– Dabar, – sumurmėjo jis, išlipo iš automobilio ir trinktelėjo durelėmis, – dabar važiuosime traukiniu.

Trumpoji žinutė, išsiųsta iš Rozenheimo geležinkelio stoties

Nuo: Mortimerio Morisono

Kam: Marijai Kornfyld

Sveika, Marija, prakeiktas automobilis vėlsugedo. Dabaresu Rozenheime. Ryt anksti sėsiu į pirmą traukinį, parvyksiu tik vakarop. Ryt užmesk akį į gyvūnus krautuvėj, gerai? ačiū, sesule širdele. Labanakt. Mortimeris.

